

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Zuzany Šnejdrlová, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **Bc. P. Č.**
bytem X
zastoupený TOMÁŠ GOLÁŇ, daňová kancelář s. r. o., IČO 26879441
sídlem Jiráskova 1284, 755 01 Vsetín

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2019, č. j. X, ve věci daně z příjmu fyzických osob,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
A) Vymezení věci

1. Finanční úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „správce daně“) platebním výměrem ze dne 19. 3. 2018, č. j. X vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku

2012 ve výši 146 010 Kč. Odvolání žalobce proti uvedenému platebnímu výměru žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl a platební výměr potvrdil.

2. Krajský soud nejprve shrne zjištění ze správního spisu relevantní pro posouzení věci.
3. Žalobce ani na výzvy správce daně nepodal daňová tvrzení k dani z příjmů za zdaňovací období let 2012 až 2014. Správce daně proto dne 9. 7. 2015 zahájil u žalobce daňovou kontrolu zaměřenou na stanovení základu daně a daně za uvedená zdaňovací období. Předmětem podnikatelské činnosti žalobce bylo oceňování majetku a příjmy mu plynuly rovněž z pronájmu bytů v Brně, prodeje nemovitostí a úroků z půjček a úvěrů, které poskytoval.
4. Z výpisu z jednoho z žalobcových bankovních účtů správce daně mj. zjistil, že dne 5. 3. 2012 byla na účet žalobce připsána částka 825 000 Kč z protiúctu vedeného na J. K. Žalobce k objasnění této přijaté platby předložil správci daně dne 6. 11. 2015 sestavu č. 5, v níž uvedl: *B. – K. – prodej byt, nákup 387 450 Kč, 30. 9. 2010 NZ propadlý 1. 1. 2011, podej 825 000 Kč, 23. 2. 2012 KS, 5. 3. 2012 zapláceno, hrubý zisk 437 550 Kč, náklady: nájemné – doplníme.* K sestavě doložil notářský zápis N 542/2010, NZ 510/2010 ze dne 30. 9. 2010, smlouvu o převodu členských práv a povinností ze dne 23. 2. 2012 a dva příjmové pokladní doklady ze dne 30. 9. 2010 o úhradě částek 8 640 Kč a 10 380 Kč notáři za sepsání notářského zápisu.
5. Následně správce daně seznámil žalobce s výsledkem kontrolního zjištění (nejprve 7. 11. 2016, a poté opětovně dne 22. 5. 2017). Jelikož žalobce nepředložil daňovou evidenci, kterou byl dle § 7 b) ZDP povinen vést, dospěl k závěru, že daň nebude možné stanovit dokazováním, nýbrž bude třeba přechodu na pomůcky. Jako pomůcky použil nezpochybněné důkazní prostředky. Důkazy předložené žalobcem k předmětné částce 825 000 Kč správce daně vyhodnotil tak (bod 2.1.24 kontrolního zjištění), že žalobce dne 30. 9. 2010 nabyl členská práva a povinnosti k bytu na základě smlouvy o zajišťovacím převodu členských práv a povinností spojených s členstvím v Bytovém družstvu Prostějov, Barákova 49 od převodce P. M., jemuž žalobce na základě téže smlouvy poskytl úvěr ve výši 387 450 Kč s úrokem 51 000 Kč. Dále z doložených dokladů správce daně dovodil, že namísto vrácení půjčky převedl žalobce předmětná členská práva, za což obdržel částku 825 000 Kč, přičemž příjem z tohoto převodu nemohl být osvobozen od daně, neboť žalobce převedl členská práva před uplynutím doby 5 let od jejich nabytí, a tudíž musela být celá částka zdaněna jako tzv. ostatní příjem dle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném do 30. 12. 2016 (dále jen „ZDP“). Jako výdaj proti tomuto příjmu uznal správce daně nabývací cenu členských práv dle § 10 odst. 6 ZDP, tj. v posuzované věci částku 387 450 Kč. Platby za notářské zápisy správce daně do výdajů dle § 10 ZDP nezahrnul z důvodu neprokázání jejich souvislosti s uvedeným příjmem.
6. Při jednání dne 20. 7. 2017 žalobce ve vztahu k bodu 2.1.24 kontrolního zjištění uvedl pouze to, že požaduje zohlednění všech výdajů, neboť má za to, že tyto výdaje uplatnit lze. Správce daně požadavku nevyhověl. Dne 5. 10. 2017 vyhotovil správce daně třetí úřední záznam o výsledku kontrolního zjištění, v němž ve vztahu k předmětné částce k žádné změně nedošlo, toliko bylo toto kontrolní zjištění označeno nově bodem 2.1.25. Úřední záznam zaslal žalobci.
7. Dne 27. 11. 2017 projednal správce daně zprávu o daňové kontrole, do níž ve vztahu k předmětné přijaté platbě 825 000 Kč převzal výsledky kontrolního zjištění. Žalobce však při projednávání zprávy předložil řadu nových důkazních prostředků k řadě dílčích

kontrolních zjištění. K bodu 2.1.25 kontrolního zjištění nově doložil *Potvrzení o vypořádání kupní ceny z depositu RK* ze dne 11. 3. 2012 (dále jen „*Potvrzení ze dne 11. 3. 2012*“), *Prohlášení o vzájemném vypořádání* ze dne 19. 3. 2012 (dále jen „*Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*“) a *Výdajový pokladní doklad* ze dne 19. 3. 2012 (dále jen „*Výdajový doklad ze dne 19. 3. 2012*“). Žádná tvrzení neuvedl.

8. Dne 15. 1. 2018 správce daně při jednání sdělil žalobci, že po doplnění dokladů již bude možné daň dokazováním stanovit. K bodu 2.1.25 kontrolního zjištění správce daně žalobci sdělil, co zjistil z *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* a *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, avšak uvedl, že na základě nových důkazů ke změně příjmů dle § 10 odst. 1 písm. c) ZDP nedojde, neboť *Výdajový doklad ze dne 19. 3. 2012* prokazuje, že částku 159 652 Kč vyplatila P. M. společnost I. R., s. r. o., a tudíž jde o výdaj jiného daňového subjektu než žalobce, který nelze do základu daně žalobce promítnout. Při jednání dne 12. 2. 2018 žalobce požadoval, aby byla částka uvedená na *Výdajovém dokladu ze dne 19. 3. 2012* do výdajů zahrnuta, čemuž správce daně nevyhověl.
9. Dne 19. 3. 2018 vydal správce daně platební výměr specifikovaný v odst. 1 tohoto rozsudku, jehož odůvodnění se ve vztahu k bodu 2.1.25 kontrolního zjištění shoduje se sděleními při jednáních dne 15. 1. 2018 a 12. 2. 2018.
10. V odvolání proti platebnímu výměru označil žalobce závěr správce daně o nemožnosti zohlednění *Výdajového dokladu ze dne 19. 3. 2012* za mylný. Zdůraznil, že na přijaté peněžní prostředky nelze automaticky nahlížet jako na příjem, nýbrž je třeba vždy zkoumat právní titul, na jehož základě k obdržení těchto finančních prostředků došlo. K přijetí částky 825 000 Kč odkázal na *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* a *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, která předložil správci daně dne 27. 11. 2017. Žalobce popsal, že dne 30. 9. 2010 uzavřel jako věřitel s dlužníkem P. M. formou notářského zápisu smlouvu o úvěru s výší jistiny 387 450 Kč a pevným úrokem 51 000 Kč, a dále uzavřeli k zajištění jeho pohledávky ze smlouvy o úvěru smlouvu o zajišťovacím převodu členských práv a povinností spojených s členstvím P. M. v Bytovém družstvu Prostějov, Barákova 49. Jelikož dlužník své povinnosti z úvěrové smlouvy nesplnil, přistoupil žalobce k prodeji členských práv v předmětném bytovém družstvu smlouvou ze dne 23. 2. 2012, uzavřenou s J. K. za cenu 825 000 Kč. Předmětem prodeje však nebyl samotný úplatný převod práva, nýbrž vyrovnaní závazku plynoucího z předmětné úvěrové smlouvy. Z přijaté platby 825 000 Kč proto mohla být dle žalobce jako jeho příjem ve smyslu ZDP posouzena pouze částka 51 000 Kč představující úroky z poskytnutých úvěrů ve smyslu § 8 odst. 1 písm. g) ZDP. Zbylá částka neměla být zahrnuta do základu daně, neboť částka 387 450 Kč představovala vrácenou jistinu úvěru poskytnutého žalobcem P. M., tj. příjem, který není dle § 3 odst. 4 písm. b) ZDP předmětem daně, a částka 386 550 Kč představovala tzv. hyperochu, tedy přebytek, který byl po vyplacení jistiny a úroků z částky získané za převod členských práv na J. K. vrácen zpět dlužníkovi P. M. Dále žalobce uvedl, že částka 159 652 Kč uvedená na *Výdajovém dokladu ze dne 19. 3. 2012* by představovala jeho příjem pouze tehdy, pokud by si ji ponechal a nevyplatil dlužníkovi P. M. Tím by však u něj došlo k bezdůvodnému obohacení i podvodu v trestněprávním smyslu. Skutečnost, že je na tomto dokladu uvedena jako vyplácející společnost I. R., s. r. o., nic nemění na tom, že se předmětný příjem nijak neprojevil v majetkové sféře žalobce. Důvod, proč je na dokladu uvedena společnost I. R., s. r. o. a nikoli žalobce, spočívá ve smluvním vztahu mezi P. M. a uvedenou společností, což dokládá *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012*. Nově žalobce přiložil k odvolání příjmový pokladní doklad ze dne 6. 3. 2012 k prokázání skutečnosti, že

společnost I. R., s. r. o. přijala od žalobce výplatu uvedené hyperochy ve výši 386 550 Kč. K vyvrácení případných pochyb o tom, že předmětná částka představovala hyperochu, navrhl provedení výpovědi svědka P. M. a poskytnutí informací od společnosti I. R., s. r. o.

11. Žalovaný v odvolacím řízení doplnil prostřednictvím správce daně dokazování o výslech P. M., sdělení společnosti O., spol. s. r. o. a sdělení žalobce v postavení jednatele I. R., s. r. o. Se zjištěnými skutečnostmi a hodnocením nových důkazů v kontextu již dříve zjištěných skutečností a důkazů předložených žalobcem seznámil žalovaný žalobce sdělením ze dne 9. 11. 2018. Předně žalovaný zdůraznil, že neexistuje žádný důkaz o převodu částky 825 000 Kč, vyplacené J. K. na účet žalobce, následně na společnost I. R., s. r. o., resp. P. M., neboť žalobcem nově předložený příjmový doklad ze dne 6. 3. 2012 byl vyhotoven na tiskopise, který byl vyroben a expedován do prodejní sítě až po 3. 3. 2017. Dále žalovaný vyhodnotil obsah *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012* jako rozporný se zjištěným právním stavem, neboť se v něm uvádí, že P. M. zpeněžil svá členská práva a povinnosti až v roce 2012, a to prostřednictvím realitní kanceláře I. R., s. r. o., ačkoli P. M. nebyl již k 23. 2. 2012 členem družstva, a dále proto, že předmětná realitní kancelář nikdy nedisponovala převodní cenou 825 000 Kč, zaplacenou J. K. Výpověď svědka P. M. vyhodnotil žalovaný jako obecnou a neurčitou, a tudíž její vypovídací hodnotu za velmi nízkou. Ačkoli svědek potvrdil pravost svých podpisů na *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* a *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, nepamatoval si dle správce daně na rozhodné skutečnosti (zda jednal s realitní kanceláří, kdo je J. K., zda dostal nějaké peníze), což jeho výpověď znevěrohodňuje. Nové tvrzení žalobce o tom, že v *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012* došlo k záměně pojmů věřitel a dlužník, vyhodnotil žalovaný jako nevěrohodné a nelogické. Žalovaný uvedl, že si žalobce protiřečí a postupně se do příběhu zamotává. Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce nebyl v postavení jednatele I. R., s. r. o. s to doložit zaúčtování částky 386 550 Kč. Žalovaný shrnul, že nebylo prokázáno tvrzení žalobce o tom, že by částka 825 000 Kč snižená o úrok ve výši 51 000 Kč a úhradu jistiny ve výši 387 450 Kč byla hyperochou vyplacenou žalobcem P. M. Žalovaný přisvědčil žalobci toliko v tom, že částka 51 000 Kč odpovídající sjednanému úroku měla být posouzena jako příjem z úroků dle § 8 odst. 1 písm. g) ZDP, a tudíž o tuto částku snížil dílčí základ daně dle § 10 ZDP a navýšil dílčí základ daně dle § 8 ZDP. V celkovém základu daně a tím ani v její výši se tak uvedená změna neprojevila.
12. Dne 26. 11. 2018 se žalobce ke sdělení žalovaného písemně vyjádřil. Namítl nesprávné hodnocení důkazů žalovaným. Uvedl, že k zaplacení kupní ceny ve výši 825 000 Kč sice došlo na jeho účet, avšak fakticky byly tyto prostředky v úschově společnosti I. R., s. r. o., která je fakticky vyplatila, což potvrzují žalobcem předložené listiny i svědek P. M. Zapojení společnosti I. R., s. r. o. v postavení zprostředkovatele prodeje a subjektu, který provedl výplatu peněžních prostředků, potvrdil také žalobce ve svědecké výpovědi v roli jednatele společnosti I. R., s. r. o.
13. Žalovaný následně vydal žalobou napadené rozhodnutí. Dospěl k závěru, že realitní kancelář I. R., s. r. o. nemohla pro P. M. zprostředkovat úplatný převod členských práv a povinností v bytovém družstvu, neboť na základě smlouvy o zajišťovacím převodu práv přešla v důsledku prodlení P. M. se splacením úvěru tato práva dne 1. 2. 2011 na žalobce, který se stal členem předmětného bytového družstva. Rok nato, dne 23. 2. 2012, převedl žalobce sám svá členská práva a povinnosti na J. K., který dne 5. 3. 2012 převedl sjednanou úplatu 825 000 Kč na účet žalobce a nikoli do úschovy I. R., s. r. o. Jelikož tato realitní

kancelář uvedenými penězi nikdy nedisponovala, nemohla ani žádnou částku z nich vyplácet P. M. Dále žalovaný hodnotil důkazy shodně jako ve sdělení ze dne 9. 11. 2018.

B) Žaloba, stanovisko žalovaného, replika

14. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Zdůraznil, že částka 825 000 Kč byla zdaněna nesprávně, neboť předmětem daně může být dle judikatury jen příjem reálný, nikoli jakákoli zaúčtovaná částka. Reálným příjmem je jen takový příjem, který se projeví navýšením hodnoty majetkové sféry daňového subjektu. Za zdanitelný příjem proto není považováno vrácení jistiny půjčky ani hyperocha, tj. přebytek vrácený po uhrazení dluhu dlužníkovi. Platba ve výši 825 000 Kč měla být dle žalobce správně posouzena tak, že částka 387 450 Kč není předmětem daně podle § 3 odst. 4 písm. b) ZDP, částka 51 000 Kč je předmětem daně podle § 8 odst. 1 písm. g) ZDP, částka 6 898 Kč je předmětem daně podle § 9 odst. 1 ZDP, částka 50 000 Kč není předmětem daně u žalobce, nýbrž je předmětem daně u realitní kanceláře I. R., s. r. o., a částka 386 550 Kč není předmětem daně, neboť se jedná o hyperochu.
15. Žalovaný dle žalobce hodnotil důkazy v rozporu s § 8 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Z *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* žalovaný dle žalobce vytrhl z kontextu jediné ujednání („*Realitní kancelář byla na základě písemné dohody oprávněna zprostředkovávat úplatný převod členských práv a povinností, které byly ve vlastnictví p. P. M.*“) a následně jej izolovaně a nelogicky vyhodnotil. Z *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* neplyne, že se jednalo o úplatný převod členských práv pro dlužníka, nýbrž citovaným ujednáním byla deklarována návaznost na notářský zápis a zřízení zajišťovacího převodu členských práv. Nesmyslně a nelogicky hodnotil žalovaný také obsah *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*). V ujednání tohoto prohlášení („*dlužník svá členská práva a povinnosti, shora uvedená, zpeněžil až v průběhu roku 2012, a to prostřednictvím realitní kanceláře I. r. s. r. o., za cenu ve výši 825 000 Kč*“), jak žalobce uvedl v odvolacím řízení, došlo k záměně pojmu věřitel a dlužník. Uvedená záměna logická je, neboť členská práva a povinnosti náležely v té době již věřiteli (žalobci), a nikoliv dlužníkovi (P. M.). Žalovaný také svévolně a v rozporu se spisem uvedl, že se žalobcem předložený *Výdajový doklad ze dne 19. 3. 2012*, v němž byl jako účel platby uveden „*Doplatek ceny za převod čl. práv a povinností*“, týkal jiného daňového subjektu. V řízení však nebylo prokázáno, že by tato realitní kancelář zprostředkovala pro dlužníka jiný úplatný převod. Svědek P. M. hovořil pouze o jediném převodu, a to souvisejícím s žalobcem. Zcela svévolně hodnotil žalovaný výpověď svědka P. M. Tvzení žalovaného, že si svědek „*nepamatuje, zda jednal s realitní kanceláří, nemá povědomí o kupujícím a není si ani jistý, zda vůbec dostal nějaké peníze*“, nemá oporu ve spise. Jelikož svědek potvrdil, že se s žalobcem setkal v budově TRIO, ve které má sídlo I. R., s. r. o., je pravděpodobné, že do vztahu žalobce a dlužníka tato realitní kancelář vstoupila. Svědek rovněž potvrdil, že nějaké peníze dostal, pouze si nebyl jistý výši částky, což je s ohledem na odstup 6 let pochopitelné, a dále potvrdil, že podpisy na předložených důkazech jsou jeho.
16. Žalobce zdůraznil, že dle judikatury je rozhodující stav faktický, nikoli údaje uvedené na dokladech. Žalobcem předložené listiny a výpověď svědka poskytují ve vzájemné souvislosti ucelený pohled na skutkový stav tak, jak se udál, a tudíž bagatelní nesrovnalost (záměna věřitele a dlužníka) nemůže tyto dokumenty znevěrohodnit. Měl-li žalovaný pochybnosti o výpovědi dlužníka, měl dle žalobce i bez výslovného návrhu ze strany žalobce provést výslech paní S. (matka dlužníka, jejíž podpis se rovněž nachází na *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012*), viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007,

č. j. 1 Afs 45/2006-55. Dále žalovaný při svém hodnocení opomenul protokol ze dne 4. 7. 2018, kde došlo k potvrzení zprostředkovatelského vztahu s realitní kanceláří. Ze všeho uvedeného tak vyplývá, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno dle § 92 odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu.

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Předně poukázal na skutečnost, že žalobce i přes výzvy ze dne 18. 1. 2016 a 7. 4. 2016 předložil *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012*, *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012* a *Výdajový doklad ze dne 19. 3. 2012* až po projednání zprávy o daňové kontrole. K *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* žalovaný nepřihlédl, neboť bylo od základu zpochybněno. Návaznost na notářský zápis o zajišťovacím převodu práva z něj nelze dovodit. Vyplývá z něj, že realitní kancelář I. R., s. r. o., jejímž jednatelem je žalobce, byla oprávněna zprostředkovat úplatný převod členských práv a povinností za P. M., který však v době převodu nebyl jejich vlastníkem. Je tudíž absurdní, aby realitní kancelář zprostředkovala za uvedených okolností převod pro P. M. a požadovala za to provizi 50 000 Kč. Dále je zarážející, že v případě převodu členských práv dlužníka figurovala realitní kancelář, zatímco v případě převodu členských práv na nabyvatele J. K. figuroval samotný žalobce. Částka 825 000 Kč byla připsána na účet žalobce, a nikoliv daná do úschovy realitní kanceláře. Příjmový doklad ze dne 6. 3. 2012 byl zpochybněn, takže nebylo prokázáno, že by žalobce tuto částku realitní kanceláři vyplatil, a ta tudíž následně nemohla vyplatit zbývající částku 159 652 Kč P. M. Žalovaný dále zaznamenal nesrovnalost v datu, kdy měl P. M. převzít částku 159 652 Kč, neboť v *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* se uvádí, že tuto částku převzal ke dni jeho podpisu, tj. 11. 3. 2012, zatímco *Výdajový doklad ze dne 19. 3. 2012* je datován 19. 3. 2012. V protokolu ze dne 4. 7. 2018 žalobce sice jako jednatel I. R., s. r. o. uvedl, že tato realitní kancelář zprostředkovala úplatný převod členských práv P. M., nebyl však schopen prokázat zaúčtování provize ve výši 50 000 Kč, přijetí hyperochy ve výši 386 550 Kč, ani výplatu částek 170 000 Kč a 159 652 Kč P. M. touto společností. Svědek P. M. na dotazy správce daně odpovídal obecně a neurčitě. Na sugestivní dotaz žalobce sice potvrdil, že se v sídle realitní kanceláře setkal s žalobcem, nebyl však s to uvést kdy. Pravost podpisu na dokumentech žalobce sice potvrdil, avšak nepamatoval si žádné podrobnosti o jednání s realitní kanceláří ani o tom, zda a jak obdržel tvrzené částky, a tudíž nebylo možné považovat tuto výpověď za prokazující tvrzení žalobce. Výslech matky dlužníka byl nadbytný, neboť skutkový stav nezbytný pro správné stanovení daňové povinnosti žalobce byl spolehlivě zjištěn. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. V replice k vyjádření žalovaného žalobce vyzdvihl, že žalovaný neidentifikoval, jaké jiné plnění měla realitní kancelář I. R., s. r. o. P. M. vyplatit. Žalovaný popřel výpověď P. M. jen proto, že si svědek nepamatoval konkrétní převzatou částku, přestože svědek vypovídal s odstupem 6,5 let a správním orgánům nic nebránilo provést jeho výslech dříve. Hodnotit svědeckou výpověď paní S. jako nadbytečnou není možné, neboť žalobce tvrdil, že přijatá částka 825 000 Kč nebyla jeho zdanitelným příjmem a matka P. M., která byla u vypořádání kupní ceny, mohla osvědčit, že minimálně část této sumy odpovídající částce hyperochy byla P. M. vrácena. Žalovaný dle žalobce rovněž nevyvrátil, že by provize za zprostředkování ve výši 50 000 Kč nebyla realitní kanceláří I. R., s. r. o. přiznána a zdaněna. Dochází pak k tomu, že je tato částka zdaněna dvakrát. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že daňová kontrola daně z příjmů u něj probíhala i ve vztahu ke zdaňovacím obdobím let 2013 a 2014, přičemž v odvolacím řízení bylo autoremedurou rozhodnuto v plném rozsahu v žalobcův prospěch. Zpochybněný příjmový doklad ze dne 6. 3. 2012 byl žalobcem předložen proto, že správce daně neustále požadoval po žalobci předložení

důkazního prostředku, ačkoliv jiný důkaz, např. svědeckou výpověď, neprovedl. Důkazní břemeno se tak stalo pro žalobce neúnosným (srov. bod 51 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2018, č. j. 8 Af 5/2015-82).

C) Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
20. Spor mezi žalobcem a žalovaným panuje o tom, zda částka 825 000 Kč, která byla dne 5. 3. 2012 připsána na účet žalobce z účtu J. K., byla ve zdaňovacím období roku 2012 příjmem žalobce dle § 10 odst. 1 písm. c) ZDP, podle něhož *„Ostatními příjmy, při kterých dochází ke zvýšení majetku, pokud nejde o příjmy podle § 6 až 9, jsou zejména příjmy z převodu účasti na společnosti s ručením omezeným, komanditisty na komanditní společnosti nebo z převodu družstevního podílu.“* Podle závěru žalovaného žalobce neprokázal, že by tomu tak nebylo. Žalobce naopak tvrdí, že prokázal, že z uvedené částky představuje zdanitelný příjem pouze částka 51 000 Kč, jakožto úrok poskytnutého úvěru dle § 8 odst. 1 písm. g) ZDP, částka 387 450 Kč není předmětem daně, neboť se jedná o vrácenou jistinu úvěru dle § 3 odst. 4 písm. b) ZDP a zbylá částka 386 550 Kč rovněž nemůže být předmětem daně, neboť se jedná o hyperochu, tj. přebytek vrácený žalobcovu dlužníkovi po vypořádání nároků žalobce z úvěrové smlouvy při realizaci zajišťovacího převodu práva. Tyto prostředky nemohou být dle názoru žalobce zahrnuty do základu daně ve smyslu § 23 ZDP, neboť stejně jako vrácení jistiny půjčky představují toliko zdánlivý příjem, tj. prostředky žalobcem nevyužitelné, o které se jeho majetek reálně nezvýšil.
21. Veškeré žalobní body směřovaly proti způsobu hodnocení důkazů správcem daně a žalovaným. Žalobce uvedl, že žalovaný hodnotil důkazy izolovaně, nikoli ve vzájemné souvislosti, z jednotlivých listin vytrhl a mimo kontext vyhodnotil některé jejich pasáže, nadhodnotil význam omylu v označení účastníků právního jednání, ačkoli byl tento omyl přiznán a vysvětlen, dezinterpretoval výpověď svědka, ignoroval skutečnost, že svědek potvrdil převzetí peněz i pravost podpisu na dokladech předložených žalobcem, uspokojivě nevysvětlil, jaký jiný než žalobcem tvrzený právní důvod by mělo vyplacení peněžních prostředků svědkovi a nepokusil se odstranit své pochybnosti o věrohodnosti výpovědi svědka výsledkem další osoby, jejíž účast při přezkoumávaném právním jednání se z doložených listin podávala. Uvedená pochybení při hodnocení důkazů dle žalobce vedly k nikoli řádně zjištěnému skutkovému stavu a tím k neunesení důkazního břemene správcem daně dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu.
22. Krajský soud uvádí, že důkazní břemeno mezi daňovým subjektem a správcem daně je v daňovém řízení rozvrženo nerovnoměrně ve prospěch správce daně, neboť ten je povinen prokazovat toliko skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 daňového řádu. Podle písmene c) tohoto ustanovení má tedy také povinnost prokázat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem, přičemž pokud zjistí některou okolnost zpochybňující v nich uvedené údaje, přechází důkazní břemeno podle § 92 odst. 3 daňového řádu na žalobce. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. V takovém případě musí žalobce prokázat svá tvrzení a za

tímto účelem předložit či navrhnout relevantní důkazní prostředky. Pokud jsou takové důkazy spolehlivě prokazující jeho tvrzení provedeny, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu zpět na správce daně. V opačném případě platí, že žalobce důkazní břemeno neunesl, a správce daně tak může rozhodnout v jeho neprospěch.

23. Toto nerovnoměrné rozvržení důkazního břemene je výrazem veřejného zájmu na správném stanovení a výběru daní a navíc vychází ze zásady, podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo ji tvrdí. Na rozdíl od jiných druhů řízení sice není věcí svobodné vůle žalobce, zda určité skutečnosti v daňovém řízení uvede či nikoliv, neboť ho v něm stíhá povinnost tvrzení v podobě podání daňového přiznání. Nicméně uvedená zásada je v modifikované podobě zachována i v daňovém řízení, jelikož také v něm se důkazní břemeno vztahuje jen k prokázání skutečností vázících se k daňovému subjektu, který je uvedl v daňovém tvrzení nebo je byl v něm povinen uvést. Jen daňový subjekt má totiž podrobné poznatky o veškeré své činnosti, příjmech a výdajích (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005 sp. zn. IV. ÚS 29/05).
24. Jak již soud výše popsal, žalobce svou primární povinnost podat daňové tvrzení a v něm uvést skutečnosti významné pro správné stanovení daně nesplnil. Žalobce dokonce ani po zahájení daňové kontroly neunesl své primární důkazní břemeno v podobě předložení řádně vedeného účetnictví, resp. daňových evidencí. Správci daně tudíž nezbylo než zjišťovat příjmy žalobce z výpisů z jeho bankovních účtů. Jelikož správce daně zjistil řadu příchozích plateb na bankovní účty žalobce, jejichž původ nebyl jasný, mohl se důvodně domnívat, že se jednalo o (nezdaněné) příjmy. Stěžovatel tyto částky výslovně do svého daňového tvrzení nezahrnul, neboť jej vůbec nepodal. Nicméně i nezahrnutí určitých příjmů (částek, které zvyšují stav hotovosti na bankovním účtu) je tvrzením, které je daňový subjekt podle § 92 odst. 3 daňového řádu povinen prokázat. Nezahrnutí takových částek do daňového přiznání totiž znamená, že jde buď o příjmy od daně osvobozené, nebo o příjmy, které nejsou předmětem daně. To, že skutečně jde o příjmy, které neměly být zdaněny, pak musí logicky prokázat právě daňový subjekt. V této situaci tudíž spočívalo břemeno tvrzení a důkazní břemeno na žalobci, který musel tvrdit a prokázat, co jednotlivé položky na výpisech z účtů představují, zda se jedná o příjmy, které podléhají zdanění, nebo příjmy od daně osvobozené, nebo takové, které předmětem daně nejsou.
25. K objasnění příchozí platby ze dne 5. 3. 2012 ve výši 825 000 Kč z účtu J. K. předložil žalobce správci daně při jednání dne 6. 11. 2015 sestavu č. 5, a dále notářský zápis (o smlouvě o zajišťovacím převodu členských práv a povinností), smlouvu o převodu členských práv a povinností ze dne 23. 2. 2012 a dva příjmové pokladní doklady o úhradě nákladů sepsání notářského zápisu, aniž by však tvrdil, že by z obdržené částky 825 000 Kč vyplácel jakékoli prostředky P. M. či společnosti I. R., s. r. o., aby je tato následně převedla P. M., naopak v sestavě č. 5 označil částku 437 550 Kč jako svůj *hrubý* zisk.
26. Správce daně následně dne 18. 1. 2016 vyzval žalobce v souladu s § 92 odst. 4 daňového řádu k úplnému splnění jeho důkazní povinnosti ve vztahu k jeho ekonomické činnosti v kontrolovaných zdaňovacích obdobích.
27. Jelikož žalobce žádné další důkazy ani tvrzení neuvedl, sdělil mu správce daně dne 7. 4. 2016, k jakým závěrům o daňové povaze plateb přijatých na bankovní účty žalobce na základě jím dosud předložených listin dospěl. Ve vztahu k příchozí platbě ze dne 5. 3. 2012 ve výši 825 000 Kč z účtu J. K. dospěl správce daně dle krajského soudu ke zcela logickému

a předloženými listinami podepřenému závěru, že částku 825 000 Kč nabyl žalobce z titulu převodu členských práv a povinností v bytovém družstvu, a tudíž představuje zdanitelný příjem ve smyslu § 10 odst. 1 písm. c) ZDP, a dále že převod členských práv žalobcem na J. K. dne 23. 2. 2012 představoval realizaci zajišťovacího převodu práva založeného smlouvou žalobce s P. M., a tudíž lze jistinu úvěru ve výši 387 450 Kč, jehož splacení bylo předmětnou smlouvou o zajišťovacím převodu zajišťováno, posoudit jako výdaj dle § 10 odst. 6 ZDP, tj. jako nabývací cenu členského podílu převedeného žalobcem na J. K. Současně správce daně podle § 92 odst. 4 daňového řádu žalobce souhrnně opětovně vyzval, aby prokázal skutečnosti vztahující se k přijatým platbám tak, aby mohl správce daně posoudit, zda se jednalo o příjmy ovlivňující základ daně. Žalobce však žádné nové skutečnosti ani důkazy k uvedené věci nesdělil.

28. Následně probíhalo výše podrobně popsané seznamování žalobce s výsledky kontrolního zjištění, přičemž hodnocení správce daně bylo vztahu k předmětné částce 825 000 Kč neměnné. Žalobce ani po opakovaných seznámení se s uvedeným posouzením nenamítal, že by ze zbylé částky 437 550 Kč (tj. 825 000 – 387 450) cokoli vyplácel P. M. na vypořádání jejich vzájemných vztahů, a dovolával se jen zohlednění doložených výdajů na služby notáře.
29. Teprve při projednání zprávy o daňové kontrole předložil žalobce správci daně nové důkazy, a to *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012*, *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012* a *Výdajový doklad ze dne 19. 3. 2012*. Správce daně tyto listiny vyhodnotil a následně při jednání sdělil žalobci, že na jejich základě ke změně stanoveného základu daně a daně nedojde a proč, přičemž žalobce se bez bližšího zdůvodnění domáhal toliko zohlednění částky 159 652 Kč uvedené ve *Výdajovém dokladu ze dne 19. 3. 2012* jako výdaje dle § 10 ZDP.
30. Až v odvolání proti platebnímu výměru žalobce poprvé vylíčil celý příběh související s obdrženou platbou ve výši 825 000 Kč, zmínil zapojení realitní kanceláře I. R., s. r. o. v roli zprostředkovatele, který měl z předmětné částky 437 550 Kč obdržet 50 000 Kč, a zbylou částku 386 550 Kč označil za hyperochu, která byla realitní kanceláří I. R., s. r. o. vyplacena ve dvou platbách 170 000 Kč a 159 652 Kč P. M. s tím, že zbývající částka 6 898 Kč byla použita k úhradě dluhu P. M. vůči bytovému družstvu na nájemném. Nad rámec již předložených listin pak doložil i příjmový doklad ze dne 6. 3. 2012, jímž hodlal prokázat, že společnosti I. R., s. r. o. převedl částku 386 550 Kč, z níž tato následně realizovala sjednané vypořádání vzájemných vztahů mezi žalobcem a P. M.
31. Žalobce se tedy teprve v odvolání pokusil unést důkazní břemeno, které na něm stále spočívalo, o tom, že podstatná část ze zbylých 437 550 Kč nemůže být považována za příjem, který je předmětem daně, neboť s výjimkou částky 51 000 Kč, která představovala uhrazené úroky z úvěru, se nejednalo o příjem, který by ovlivňoval jeho hospodářský výsledek a projevil se v jeho majetkové sféře, tj. příjem ve smyslu § 10 ZDP, jelikož šlo o prostředky následně vrácené P. M. na vypořádání jejich vzájemných vztahů.
32. Žalovaný, aby unesení důkazního břemene žalobci umožnil, provedl veškeré důkazy, které žalobce nově navrhl a tyto následně vyhodnotil.
33. Podle § 8 odst. 1 daňového řádu *správce daně hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.*

34. Hodnocení veškerých provedených důkazů žalovaným, popsané podrobně v bodech [30] až [70] napadeného rozhodnutí uvedeným požadavkům zcela odpovídá. Žalovaný poukázal na rozpor obsahu *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* se zjištěními plynoucími z žalobcem dříve předložených listin, a to z notářského zápisu o zajišťovacím převodu práva, z něhož vyplynulo, že sjednaný převod členských práv z P. M. na žalobce se stal k 1. 2. 2011 v důsledku prodlení P. M. se splacením úvěru nepodmíněným, tudíž se stal žalobce dne 1. 2. 2011 oprávněným z členských práv a povinností v daném bytovém družstvu, čehož využil a dne 23. 2. 2012 je vlastním jménem převedl na J. K. Žalovaný vysvětlil, že prohlášení o tom, že „*Realitní kancelář byla na základě písemné dohody oprávněna zprostředkovávat úplatný převod členských práv a povinností, které byly ve vlastnictví p. P. M.*“, uvedené v textu *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012*, neodpovídá právnímu stavu nastolenému uvedenou smlouvou o zajišťovacím převodu práva, uzavřenou formou notářského zápisu. Toto vysvětlení hodnotí krajský soud za zcela logické a odpovídající skutečnostem vyplývajícím z předmětných listin. Hovoří-li se totiž dále v textu *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* o převzetí ceny ve výši 825 000 Kč do úschovy, je zřejmé, že úplatný převod, který měla společnost I. R., s. r. o. pro P. M. zprostředkovávat, byl převod na J. K., nikoli převod na žalobce. To však nebylo právně možné a současně je takový závěr vyvrácen obsahem smlouvy ze dne 23. 2. 2012, jejímiž stranami byli žalobce a J. K. a nikoli P. M., ani za kohokoliv vystupující společnost I. R., s. r. o.
35. Tvrdí-li žalobce, že citovaným ujednáním byla pouze deklarována návaznost na notářský zápis a zřízení zajišťovacího převodu členských práv, tj. že uvedené ujednání pouze říká, že společnost I. R., s. r. o. byla oprávněna zprostředkovat úplatný převod členských práv, které dříve (v minulosti) patřily P. M., pak krajský soud uvádí, že tento závěr z uvedeného textu nevyplývá a nadto by celé *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* nedávalo smysl, neboť pokud by byl P. M. zmiňován jen jako bývalý vlastník členských práv a povinností, musel by být smluvní stranou smlouvy o zprostředkování se společností I. R., s. r. o. jediné žalobce a nikoli P. M., což však žalobce nikdy netvrdil.
36. Zejména však žalovaný zcela případně zdůraznil, že nebylo prokázáno, že by prostředky, které měly být dle *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* v úschově společnosti I. R., s. r. o., se do její úschovy dostaly poté, co prokazatelně přišly na osobní účet žalobce.
37. Nesmyslně ani nelogicky nehodnotil žalovaný ani obsah *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, neboť i zde žalovaný akcentoval, že prohlašují-li v této listině žalobce a P. M., že budou jejich vzájemné vztahy vyrovnány tím, že společnost I. R., s. r. o. vyplatí na písemný pokyn P. M. žalobci ze své úschovy částku 438 450 Kč, nemohlo k realizaci této výplaty dojít, neboť by jí musel předcházet převod částky 825 000 Kč, kterou obdržel žalobce na svůj osobní účet, společnosti I. R., s. r. o., která by z ní poté teprve mohla tuto částku vyplácet zpět žalobci. Krajský soud dodává, že poukázal-li žalovaný jen na některé pasáže *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, automaticky to neznamená, že vytrhává jednotlivá ustanovení z kontextu. Žalovaný naopak hodnotil text *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012* v kontextu ostatních listin. Nadto je nutné uvést, že ani v případě, kdy by soud přistoupil na tvrzení žalobce o záměně pojmů věřitel a dlužník v odst. 3 uvedeného *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, by tato skutečnost nic nezměnila na tom, že převod jakékoli částky z přijaté platby ve výši 825 000 Kč z žalobce na společnost I. R., s. r. o., nebyl prokázán, a tudíž obsah *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012* není v souladu s ostatními zjištěními. Naopak žalovaný v rámci doplnění dokazování v odvolacím řízení prokázal, že se žalobce pokusil prokázat převod prostředků od žalobce na společnost I. R., s. r. o. podvrženým příjmovým dokladem, účelově

zhotoveným až během odvolacího řízení, čímž celou verzi skutkového děje, popsanou v odvolání, žalobce znevýhodnil.

38. Krajský soud uvádí, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplynulo, že částka 825 000 Kč byla připsána na účet žalobce a jednalo se o cenu za převod členských práv a povinností v bytovém družstvu žalobcem na J. K. Žádný důkaz, který by potvrzoval, že tuto částka převzala do úschovy společnost I. R., s. r. o., nebyl předložen. Žalobce taktéž nedoložil tvrzenou písemnou smlouvu o zprostředkování, ačkoli byl jednatelem společnosti I. R., s. r. o., a tudíž měl nepochybně její doklady k dispozici. Úvahy žalovaného zpochybňující pravdivost tvrzení uvedených v *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* a *Prohlášení ze dne 19. 3. 2012*, jsou tudíž srozumitelné a logické.
39. Výtku žalobce, že žalovaný neprokázal, že by existoval jiný právní důvod vystavení *Výdajového dokladu ze dne 19. 3. 2012*, než vyplacení tvrzené hyperochy, není oprávněná. Podle výše vysvětlených zásad o důkazním břemeni v daňovém řízení totiž nebylo povinností správce daně, resp. žalovaného takovou skutečnost prokazovat. Žalobce byl tím, kdo tvrdil, že platba příchozí na jeho bankovní účet nebyla jeho zdanitelným příjmem, tudíž jen jeho důkazní břemeno tížilo. Neprokázal-li žalobce, že jím přijaté prostředky následně převedl společnosti I. R., s. r. o., která měla být pověřena provedením všestranného vypořádání, nemohlo být povinností žalovaného prokazovat, jaký právní důvod mělo vystavení předmětného *Výdajového dokladu ze dne 19. 3. 2012*. Žalovaný ve vztahu k tomuto dokladu také poukázal na nesrovnalost mezi datem jeho vystavení (až 19. 3. 2012) a tvrzením uvedeným v *Potvrzení ze dne 11. 3. 2012* o tom, že tato částka byla P. M. vyplacena již dne 11. 3. 2012.
40. Svévolně žalovaný nehodnotil ani obsah výpovědi svědka P. M. Skutečnost, že se P. M. a žalobce setkali v sídle I. R., s. r. o., nijak žalobcem tvrzené zapojení této společnosti v roli zprostředkovatele nedokládá. Tvrzení žalovaného, že si P. M. nebyl jistý, zda nějaké peníze obdržel, má v protokolu o jeho výpovědi (na str. 5) oporu, a to v odpovědi na otázku, zda obdržel nějaké peníze za převod členských práv a povinností, kdy svědek odpověděl „*no, nějaké jsme dostali. Asi. Už si to fakt nepamatuji. Peníze jsem, myslím, přebíral já s maminkou p. S. Peníze mi předával pan Č.*“. Odpověď dlužníka tedy skutečně není jednoznačná a tudíž přínos jeho výpovědi a její věrohodnost hodnotil žalovaný zcela správně.
41. Tvrzení žalobce, že žalovaný opomenul vyhodnotit protokol ze dne 4. 7. 2018, č. j. 1494251/18/3106-60563-701269, je vyvráceno obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný v odstavci [69] napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce, který byl současně jednatelem společnosti I. R., s. r. o., sice při jednání dne 4. 7. 2018 uvedl, že společnost I. R., s. r. o. zprostředkovala úplatný převod členských práva povinností P. M. v bytovém družstvu, obdržela úplatu 50 000 Kč, obdržela také od žalobce částku 386 550 Kč jako hyperochu a částky 159 652 Kč a 170 000 Kč vyplatila panu M., avšak zaúčtování částek 50 000 Kč a 170 000 Kč nebyl žalobce jakožto jednatel společnosti I. R., s. r. o. schopen jakkoli doložit. V odst. [70] napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že neschopnost společnosti I. R., s. r. o. doložit zaúčtování uvedených částek podporuje závěr správce daně o tom, že společnost I. R., s. r. o. nezprostředkovala převod členských práv a povinností pana M. a neměla v depozitu částku 386 550 Kč, jejíž přijetí od žalobce bylo doloženo zjevně zpětně vystaveným příjmovým dokladem ze dne 6. 3. 2012. Žalovaný tedy tvrzení, která učinil žalobce v postavení jednatele společnosti I. R., s. r. o., neopomenul a vyhodnotil je v souladu s § 8 odst. 1 daňového řádu ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazy.

42. Provedení výsledku matky P. M. žalobce nenavrhoval, tudíž žalovaný nebyl povinen v rozhodnutí vysvětlovat, proč jej neprovedl a absence úvah o možném přínosu výpovědi paní S. tudíž nečiní rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a nepředstavuje ani vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Zejména však krajský soud zdůrazňuje, že z výpovědi svědka P. M. nevyplývalo, že by jeho matka měla být přítomna převodu, resp. předání peněz žalobcem do úschovy společnosti I. R., s. r. o., což byla klíčová relevantní skutečnost, kterou by žalobce povinen prokázat, aby se důkazní břemeno o tom, že kromě částky jistiny a úroku, které mu byly vyplaceny, byla zbylá část sumy 825 000 Kč předána společnosti I. R., s. r. o. k výplatě pro P. M.
43. Námitku, že žalovaný nevyvrátil, že by provize za zprostředkování ve výši 50 000 Kč nebyla realitní kanceláří I. R., s. r. o. přiznána a zdaněna, a že tudíž došlo k dvojímu zdanění, uplatnil žalobce teprve v replice, tj. podání doručeném soudu dne 15. 8. 2019. Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce ode dne, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. V posuzovaném případě bylo žalobou napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 16. 1. 2019, tudíž lhůta pro rozšíření žaloby o další žalobní body uplynula dne 18. 3. 2019 (den 16. 3. 2019 byla sobota). Uvedený žalobní bod byl tudíž uplatněn opožděně a je tak nepřipustný.
44. Tvrzení žalobce, že správce daně při vyměření daně za zdaňovací období let 2013 a 2014 rozhodl v jeho prospěch, bylo jednak uplatněno také až v replice ze dne 15. 8. 2019, zejména však žalobce nevysvětlil, jaký vliv by mohla mít uvedená skutečnost na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce například netvrdil, že by správce daně hodnotil tytéž důkazy v jiném rozhodnutí odlišně.

D) Závěr a náklady řízení

45. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá, neboť plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 16. prosince 2020

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu